AVU

Posudek disertační práce MgA. Kateřiny Komm

Název disertační práce - Socha jako paměťové médium

Školitel: doc. akad. mal. Tomáš Hlavina, Ph.D.

Vztah paměti a sochařského média považuji za velmi klíčové téma. Již minimálně od období antického Řecka je metafora otisku do měkké destičky používána pro popis procesu, jak naše mysl pracuje při záznamu do paměti. Myslím si, že nejen v metaforické rovině je vztah paměti a plasticky modelovaného materiálu tématem stále aktuálním a považuji za velmi důležité se jím zabývat.
Přístup k tématu, který si Kateřina zvolila, je unikátní, ale velmi náročný. Pomyslnou laťku si nasadila velmi vysoko – její disertační práce je rozkročena od velmi racionálního a teoretického uchopování problému až po velmi subjektivní empirický výzkum, v němž byla Kateřina sama sobě objektem výzkumu. Ve svém doktorandském projektu se zabývá zásadními otázkami – Jakými způsoby mohou být sochařské prostředky používány jako paměťové médium? Jak může sochařské médium paměť transformovat? Jak lze prostřednictvím sochařského média zpracovávat téma osobní paměti?

Praktická část má experimentální charakter a je jakýmsi praktickým průzkumem možností aplikace média sochy na fenomén paměti. Výstupem praktické části je série sochařských děl, instalací a performancí zkoumající specifické možnosti těchto aplikací. Výstup praktické části Kateřina prezentovala na vícero výstavách. Za zásadní lze považovat prezentaci *Viteál* v Galerii Jilská (2021) a *Srdce je chrám* v Císařské konírně Pražského hradu.
Kolekce těchto děl dosahuje velké přesvědčivosti a je třeba velmi ocenit, a myslím, i obdivovat odvahu, s níž Kateřina otvírá i velmi osobní a jistě citlivá témata. K praktické části práce nemám žádné kritické připomínky. Kateřina pracuje s hmotou a rozmanitými materiály velmi citlivě a její sochařské výstupy působí velmi autenticky. Domnívám se, že i když divák není detailně seznámen s autorčinou tématikou, práce samy o sobě jsou silným nositelem emocionálního náboje.

V části teoretické na sebe doktorandka vzala velmi obtížný úkol, a to nastudovat a zpracovat velké množství literatury a ponořit se do velmi rozsáhlého kontextu filosofického i vědeckého. Poznatky z teoretických oborů pak autorka promítá do praktických experimentů a tvorby vlastních děl, jejichž proces je v teoretické části podrobně zaznamenán a je podle mého názoru její klíčovou součástí.

Domnívám se, že z hlediska obsahu se Kateřině podařilo s teoretickou částí vypořádat velmi dobře, bohužel však v této disciplíně někdy naráží na formální obtíže práce s rozsáhlejším textem. Přes intenzivní práci na textu lze v teoretické části nalézt drobné formální nedostatky, které však neubírají na celkové kvalitě disertační práce. Například je, podle mého názoru, škoda, že závěrečná kapitola možná až příliš stručně shrnuje výsledky tohoto velmi zajímavého výzkumu. Chápu však, že při rozpětí celé práce je tento závěr velmi obtížně specifikovatelný a s ohledem na celek práce tento nedostatek nepovažuji za zásadní.

Kateřina pracovala na své disertační práci velmi intenzivně a velmi samostatně. Velkým přínosem při práci na teoretické části byly konzultace a doporučení profesora Ladislava Kesnera, bez nichž by jen obtížně pronikala do hlubších souvislostí studia v kontextu neurověd.

V roce 2023 doktorandka velmi úspěšně absolvovala státní doktorskou zkoušku a má také splněny veškeré další studijní povinnosti – zkoušky i zápočty. Předložená práce podle mého názoru splňuje požadavky a nároky disertační práce na AVU a doporučuju ji k obhajobě.

V Praze dne 10. 4. 2025

doc. akad. mal. Tomáš Hlavina, Ph.D.

